

Cara Hunterová

Druhý případ inspektora Fawleyho

Tušíte,
co se skrývá
v sousedním domě?

V temnotě

HOST

**Cara
Hunterová**

V temnotě

Cara Hunterová

Druhý případ inspektora Fawleyho

Tušíte,
co se skrývá
v sousedním domě?

V temnotě

BRNO 2019

In the Dark

Copyright © Cara Hunter, 2018

Cover image © Margie Hurwich / Arcangel Images

Cover design © Penguin Random House UK

Translation © Markéta Polochová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-856-7 (PDF)

ISBN 978-80-7577-857-4 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-858-1 (MobiPocket)

Burkemu a Heathovi
Ať spolu prožijete spoustu šťastných dní

Prolog

Otevře oči. Všude kolem tma, jako by měla na očích černou pásku, a těžký zatuchlý vzduch, který už dlouho nikdo nedýchal.

Pozvolna se k životu probouzejí i ostatní smysly. Slyší ohlušující ticho, cítí chlad i podivný zápach. Plíseň a ještě něco, co nedokáže zařadit, něco zvířecího a smrdutého. Zahýbe prsty. Pod nohama má drobný štěrk a vlhko. Pomalu se jí vybavuje, jak se sem dostala, proč k tomu došlo.

Jak jenom mohla být tak pitomá.

Potlačí rostoucí vlnu strachu a zkusí se posadit, ale nezvládne to. Nadechne se a zplna hrdla zakřičí, jenže hlas se k ní vrací ozvěnou od okolních stěn. Volá a řve, dokud úplně neochraptí.

Nikdo nepřijde. Protože ji nikdo neslyší.

Znovu zavře oči. Cítí, jak jí po tvářích stékají horké, zuřivé slzy. Cloumá s ní vztek, trýzní ji výčitky. Nedokáže myslet na nic jiného — až do chvíle, kdy v hrůze ucítí, jak jí na holou kůži došlápne první tlapka s ostrými drápy.

Považte, kdosi jednou řekl, že duben je nejkrutější měsíc. Určitě s tím nepřišel žádný detektiv. Krutost se totiž může odehrát kdykoli. Vím to, viděl jsem ji. Zima a tma přece jen trochu otupí hrany. Zato sluneční svit, ptačí cvrlikání a modré nebe dokážou být při téhle práci obzvlášť tvrdé. Snad je to tím kontrastem smrti a naděje.

Tenhle příběh začíná nadějí. Prvního května — a první jarní den. Myslím tím skutečné jaro. Pokud jste v Oxfordu někdy byli, víte, o čem mluvím. Tady dostanete buď všechno, nebo nic. Když prší, získává dlažba nevzhledně pochcaný nádech, zato když je slunečno a univerzitní budovy vypadají jako vytesané z mraků, nenajdete na světě krásnější místo. To vám říkám já — starý cynický policajt.

A při májové slavnosti vám město předvede své nejvýstřednější, nejvzpornější já. Trocha pohanství, křesťanství i bláznovství a jedno od druhého často těžko rozeznáte. Za úsvitu zpívá na vrcholku kostelní věže chlapecký sbor. U stánků s burgery, provozovaných nonstop celou noc, se tlačí hráči na niněru. Hospody otevírají v šest hodin ráno a polovina studentů má ještě naváto z předchozí noci. Dokonce i decentní obyvatelé severního Oxfordu se hromadně vyhnou do ulic s kvítím ve vlasech (myslíte si, že kecám, ale kdepak). Loni se oslav účastnilo víc než

dvacet pět tisíc lidí. Jeden z nich oblečený jako strom. Už se vám to rýsuje?

Tak nebo tak je to v policejním kalendáři velký den. A ten, komu připadla služba, si tentokrát vytáhl sirku s hlavičkou, ne bez ní. Začíná se sice vražedně brzy, což není nic moc, ale málokdy se něco přihodí a neustále vám někdo nabízí kafe a sendviče se slaninou. Tak to aspoň bylo, když jsem o slavnosti sloužil naposledy. To jsem býval pochůzkář. Dávno předtím, než se ze mě stal detektiv.

Ale letos je to jiné. Letos není vražedný jenom brzký začátek služby.

. . .

Když Mark Sexton konečně dorazí k domu, má dobrou hodinu zpoždění. V tuhle denní dobu by očekával hladký průjezd městem, ale em čtyřicítka byla ucpaná a řada aut se táhla zpátky až k Banbury Road. A jakmile konečně zahne na Frampton Road, cestu mu pro změnu zablokuje stavařské auto. Sexton zakleje, zařadí zpátečku a pneumatiky jeho porsche ostře zapiští. Konečně otevře dveře, vystoupí a jenom těsně mine kaluž zvratků na chodníku. Znechuceně se podívá dolů a zkontroluje si podrážky. Co to s tímhle podělaným městem dneska ráno je? Zamkne vůz, zamíří ke vchodovým dveřím a zašátrá v kapse. Hledá klíče. Aspoň že konečně sundali lešení. Koupě nemoovitosti trvala mnohem déle, než čekal, ale snad se to i tak stihne do Vánoc. Pokud budou mít štěstí. Prohrál dražbu domu na vzdálenějším konci Woodstock Road a nakonec musel navýšit nabídku, aby dostal aspoň tenhle, ale až

se vyřídí formality, stane se z toho tady zlatý důl. Zbytek obchodu s realitami sice možná stagnuje, ale v tomhle městě se Čiňani a Rusové starají o to, aby ceny za domy nikdy neklesaly. Do Londýna slabá hodinka jízdy a jenom o tři ulice dál prestižní soukromá chlapecká škola. Jeho ženě se sice představa poloviny dvojdomu moc nezamlouvala, ale řekl jí: Jenom se na něj podívej — vždyť je obrovský. Pravý viktoriánský dům, čtyři nadzemní podlaží plus sklep, který má v plánu přeměnit v supermoderní vinný sklípek a domácí kino (s čímž se ženě pravda zatím nespokojila). A ve vedlejším domě bydlí nějaký stařík. Ten zřejmě nebude pařit až do rána. Je sice vidět, že s péčí o zahradu si soused hlavu neláme, ale vždycky můžou postavit treláž. Zahradní architekt říkal něco o špalírových stromcích. Trochu si připlatíte, ale efekt je okamžitý. I když ani ty nevyřeší problém s výhledem. Obrátí se ke zrezivělé cortině posazené na cihlách před domem číslo třicet tři. Hned vedle stojí tři bicykly, řetězem přikurtované ke stromu. A z hromady tlejících palet a černých plastových pytlů přetékaají na chodník prázdné plechovky od piva. Ležely tam, už když sem přijel poprvé. To bylo před dvěma týdny. Strčil tomu dědkovi do schránky vzkaz, aby je uklidil. Jasně že to neudělal.

Dveře se otevřou. V nich stojí Tim Knight, projektant, a v ruce drží roli svinutých plánů. Zářivě se usmívá a mává klientovi na pozdrav.

„Rád vás zase vidím, pane Sextone. Určitě budete nad míru spokojený s tím, jak jsme pokročili.“

„Tak to kruci doufám,“ pronese Sexton s těžkou ironií v hlase. „Dnešní ráno je pěkně na pytel.“

„Začneme nahoře.“

Oba muži stoupají po schodech a holé dřevo jim vrže pod nohama. Nahoře vyřvává na plné pecky nějaká lokální stanice, ve většině místností pracují řemeslníci: v nejvyšším patře dva zedníci, v přílehlé koupelně instalér, na okenních rámech dělá restaurátor. Někteří se na Sextona podívají, ale on jim nevěnuje ani pohled. V ruce drží tablet, zaznamenává si všechny práce na domě a většinu dělníků zasypává otázkami.

Nakonec dojdou až dozadu do nástavby, kde místo původního cihlového přístavku vznikl rozlehlý prostor s prosklenou kovovou konstrukcí přes celou stěnu. Zahrada se svažuje dolů a přes vysoké stromy lze odtud obdivovat georgiánskou eleganci Crescent Square. Sexton by si přál, aby si mohl dovolit jeden z tamějších domů. Ale co, od chvíle, kdy koupil tenhle, vzrostly ceny na trhu s nemovitostmi o pět procent, takže si nemá nač stěžovat. Dožaduje se, aby s ním architekt prošel plány kuchyně („Ježiši, koukám, že za šedesát táců toho člověk moc nedostane, co? To tam do háje nebude ani posraná myčka?“), potom se otočí a pohledem hledá dveře do sklepa.

Knightovi se v obličejí zračí obavy.

„No, víte, k tomu jsem se právě chtěl dostat. Ve sklepe nastal menší zádrhel.“

Sexton sraští čelo. „Jak to myslíte, zádrhel?“

„Včera mi volal Trevor. Jedná se o společnou dělicí zeď. Než se pustíme do opravy, budeme potřebovat povolení. Jde o to, že jakmile na ní cokoli upravíme, bude to mít vliv i na vedlejší dům.“

Sexton se zamračí. „Proboha, nemůžeme si dovolit, aby se do toho vložili ještě právníci. Tak v čem je sakra problém?“

„Chlapi začali sundávat omítku, aby mohli vyměnit elektrické vedení, ale část cihel byla v dost dezolátním stavu. Kdoví kdy byla paní Pardewová tam dole naposledy.“

„Kráva pitomá,“ zamumlá si pro sebe Sexton a Knight se rozhodne předstírat, že jeho poznámku neslyšel. Na to je tenhle barák příliš lukrativní zakázka.

„Každopádně,“ pokračuje, „mám obavu, že jeden z mladších dělníků včas nepostřehl, s jak zteřelým materiálem má tu čest. Ale nemusíte si s tím dělat starosti. Hned zítra dorazí statik...“

Jenomže Sexton už se dere do sklepa. „Uhněte, podívám se na to sám.“

Oba muži scházejí dolů a nad hlavami jim problikává unavená žárovka. Ve sklepě je cítit plíseň.

„Dávejte pozor, kam šlapete,“ upozorní ho Knight, „některé schody nejsou bezpečné. Tady v té tmě si můžete snadno srazit vaz.“

„Nemáte baterku?“ zeptá se Sexton. Je o několik kroků napřed. „Je tu tma jako v prdeli.“

Knight mu ji podá, Sexton si posvítí a okamžitě pochopí, v čem je problém. Barva zpuchřela a odlupuje se, pod ní jsou vidět zbytky žloutnoucí omítky, většina cihel se drolí a odpadá z nich šedivá plesnivina. Od podlahy až ke stropu se táhne prasklina, do níž by snadno šlo strčit prst a která tu předtím nebyla.

„Kristepane, neříkejte mi, že to bude chtít podepřít celej tenhle zatracenej barák. Jak to mohlo stavebnímu znalci uniknout?“

Knight se tváří omluvně. „Paní Pardewová měla stěnu kompletně obloženou, takže až k ní se nedostal.“

„Ale hlavně: jak to, že kurvafix nikdo nehlídal toho idiota, co mi z tý zasraný zdi vyrval kusy cihel...?“

Pak Sexton zvedne ze země kladívko a začne do jednotlivých cihel dloubat. Architekt postoupí o krok dopředu. „To bych nedělal. Vážně...“

Odpadne jedna cihla, potom druhá a nakonec se jim do prachu k nohám zřítí notný kus zdi. Tentokrát už Sextonovy boty nevyvážnou bez pohromy, ale on si toho nevsímá. Stojí tam a s otevřenou pusou zírá na stěnu před sebou.

Zeje v ní díra snad patnáct čísel široká.

A v šeru za ní je vidět něčí tvář.

. . .

Na policejní stanici v St. Aldate si Gareth Quinn, čerstvě povýšený na seržanta, dopřává druhé kafe a třetí toast. Luxusní kravatu má přehozenou přes rameno, aby mu na ni nepadaly drobky. Drahá vázanka mu samozřejmě ladí s neméně nákladným oblekem a vzezřením člověka, který je příliš chytrý na to, aby z něho byl pouhý řadový polda. A že je Quinn elegance sama, to snad ani netřeba zdůrazňovat. Kancelář na ústředí je poloprázdná. Kromě Quinna je tu jenom Chris Gislingham a Verity Everettová. Nikdo jiný zatím nedorazil. Tým teď nedělá na žádném velkém případu a detektiv inspektor Adam Fawley tráví celý den na konferenci. Tím se všem naskytla vzácná možnost pozdějšího začátku pracovního dne, následovaná nadějnou vyhlídkou na spoustu papírování a úředničiny.

V jednu chvíli se rozvířený prach pomaloučku snáší v paprscích slunce, které sem pronikají žaluziemi, Quinn šustí stránkami novin a místností se line vůně čerstvé kávy. A vtom zazvoní telefon. Je devět sedmnáct.

Quinn se natáhne a zvedne sluchátko.

„Policejní oddělení v St. Aldate.“ A potom: „No do hajzlu. Víte to jistě?“

Gislingham i Everettová vzhlednou od stolu. V souvislosti s Gislinghamem obvykle padají výrazy jako „silný“ a „robustní“, a to zdaleka nejen proto, že se čím dál víc zakulacuje. Seržantem se — na rozdíl od Quinna — nestal a s ohledem na svůj věk už asi ani nestane. Ale nesudte ho podle dosažené hodnosti. Každá kriminálka potřebuje člověka, jako je on. Kdybyste se topili, přáli byste si, aby za záchranné lano tahal právě Gislingham. A pokud jde o Everettovou, platí totéž — nesmíte dát na první dojem. Možná vypadá jako pětatřicetiletá slečna Marplová, ale je taky tak houževnatá. Aneb jak vždycy říkává Gislingham: Ev musela být v minulém životě bladhaund.

Quinn ještě pořád telefonuje. „A v tom vedlejším domě nikdo neotvírá? Dobře. Ne — přebíráme to. Vyřídte strážníkovi, ať tam na nás počká. A zajistěte, aby na místo dorazila aspoň jedna policistka.“

Gislingham už si bere bundu. Quinn položí telefon, vstane od stolu a přitom si naposledy kousne do toastu. „To byla spojovatelka. Volal jim někdo z Frampton Road. Tvrdí, že ve sklepě sousedního domu našli nějakou holku.“

„Ve sklepě?“ zopakuje Everettová udiveně.

„Omylem prokopli spojovací zeď. Vedle v baráku podle všeho žije nějaký starý chlap, ale nemůžou se na něho dozvonit.“

„A do řiti.“

„Jo. To sedí.“

Když zastavují před domem, vidí, že v okolí už se shlukuje dav lidí. Někteří z nich jsou od pohledu dělníci z čísla třicet jedna, vděční za každou pauzu, za kterou je Sexton neseřve. Dál tam nejspíš bude několik souseďů a taky početná skupinka vyžilých flamendů s květy ve vlasech a plechovkou piva v ruce. K dotvoření poněkud surreální atmosféry přispívá i plastová kráva v životní velikosti stojící u obrubníku. Je zabalená do květinového ubrusu a do rohů má vpletené narcisy. Několik tanečnicků morisky začalo s improvizovaným představením přímo na chodníku.

„No potěš,“ poznamená Gislingham, když Quinn vypne motor. „Myslíte, že bychom je mohli sebrat za nedovolené parkování tamhletoho?“

Všichni tři vystoupí z auta, a zatímco přecházejí přes cestu, na druhé straně zastaví dva hlídkové vozy. Jedna žena z davu na Quinna zapíská. Když se na ni otočí, ženská se může potřhat smíchy. Z aut vystoupí tři uniformovaní policisté a připojí se k nim. Jeden z nich nese beranidlo. Přijela s nimi i jedna policistka, Erica Somerová. Gislingham si všimne, jak se po sobě Somerová s Quinnem po očku podívají. Postřehne i pobavení v jejich očích, když uvidí Quinnovy rozpaky. Takže je to pravda, pomyslí si Gislingham. Měl podezření, že spolu něco mají. Zrovna nedávno říkal Janet, že na ně u automatu

na kávu narazil už tolikrát, že to prostě nemůže být náhoda. Ne že by se Quinnovi divil — Somerová je kus. Slušší jí to dokonce i v uniformě a pohodlných nízkých botách. Gislingham jenom doufá, že toho od Quinna děvče moc neočekává. Quinn není zrovna ztělesněná věrnost.

„Víme, jak se jmenuje ten starý chlap z čísla třicet tři?“ zeptá se Quinn.

„Jistý William Harper, seržante,“ odpoví Somerová. „Už jsme volali i sanitku pro případ, že by tam dole skutečně byla nějaká dívka.“

„Snad krucinál vím, co jsem viděl.“

Quinn se otočí. Uvidí chlapa v obleku, jaký by si sám koupil, kdyby na to měl. Vypasovaný střih, látka protkaná hedvábnou nití a bordó saténová podšívka dokonale ladící s nachovou košilí a starorůžovou puntikovanou kravatou. Jako by měl na čele napsáno MANAŽER Z LONDÝNA a pod tím dovětek NASRANÝ AŽ NA PŮDU.

„Poslyšte,“ řekne ten člověk, „jak dlouho to ještě bude trvat? Ve tři mám schůzku s právníkem, a jestli bude na silnici stejná zácpa jako ráno...“

„Promiňte, pane, a vy jste kdo?“

„Mark Sexton. Bydlím tady vedle. Nedávno jsem ten dům koupil.“

„Takže to vy jste nás zavolal?“

„Jo, to jsem byl já. Zrovna jsme se byli s architektem podívat ve sklepe, když část stěny povolila a zřítíla se. A tam uvnitř je nějaká holka. Dobře vím, co jsem viděl. A nemám v krvi dvě promile jako ta horda tamhle. Se zeptejte Knighta — taky ji viděl.“

„Dobře,“ odvětlí Quinn a kývne na strážníka s beranidlem. „Podíváme se na to. A mohli byste probůh

zpacifikovat ty lidi na chodníku? Vždyť to tu krucinál vypadá jako ve scéně z *Rituálu*.“

Quinn zamíří pryč, ale Sexton za ním zavolá: „Hej, a co moji dělníci? Kdy se budou moct vrátit k práci?“

Quinn se ani nenamáhá otočit, ale když kolem Sextona prochází Gislingham, přátelsky ho poplácá po rameni. „Sorry, kamaráde,“ pronese s neskrývaným pobavením v hlase, „ale tahleta fajnová přestavba bude muset počkat.“

Quinn vystoupá na nejvyšší schod a zabuší na dveře. „Pane Harpere! Policie Thames Valley. Pokud jste uvnitř, otevřete prosím dveře, jinak budeme nuceni je vyrazit.“

Ticho.

„Tak jo,“ řekne Quinn a dá strážníkovi znamení, aby použil beranidlo. „Jdeme dovnitř.“

Dveře jsou bytelnější, než vypadají, zejména s ohledem na ošuntělý zbytek domu, při třetí ráně ale panty konečně povolí. Kdosi v davu čumilů přiopile zajásá, ostatní se tlačí blíž, aby líp viděli.

Quinn s Gislinghamem vstoupí a dveře za sebou zase přivřou.

Uvnitř panuje ticho a klid. Oba dál slyší rolničky tanečniců. Kdesi v nehybném, zatuchlém vzduchu bzuchí mouchy. Tenhle dům nikdo neopravoval už desítky let: ze stěn se odchlípují tapety, strop je zvrásněný a posetý hnědými skvrnami, na podlaze leží rozložené noviny.

Quinn pomalu postupuje chodbou dál do domu. Pod nohama mu vržou prkna, papír při došlápnutí šustí. „Je tu někdo? Pane Harpere? Tady policie.“

A potom to uslyší. Zaskuhrání. Někde blízko. Na okamžik zůstane stát, snaží se přijít na to, odkud ten zvuk vychází. Pak vyrazí kupředu a otevře dveře pod schody.

Na záchodě sedí starý muž oblečený jenom v nátělníku. Chomáče rozježených vlasů se mu lepí na hlavu i ramena. Trenýrky má dole u kotníků a penis i varlata mu schlíple visí mezi nohama. Když uvidí Quinna, skrčí se. Dál si něco mumlá a zkostnatělými prsty pevně svírá prkýnko. Je celý špinavý a dole na podlaze se válejí výkaly.

Somerová na ně ode dveří zavolá: „Seržante Quinne? Záchranka je tu, kdybyste je potřebovali.“

„Díky bohu. Pošlete je sem.“

Somerová ustoupí a dovnitř vejdou dva záchranáři v zelených uniformách. Jeden z nich si dřepne před starého muže. „Pane Harpere? Nemusíte se ničeho bát. Jenom se na vás podíváme.“

Quinn kývne na Gislinghama. Jdou dál směrem ke kuchyni.

Když se dveře otevřou, Gislingham překvapením hvízdne. „Někdo by měl zavolat do muzea.“

Starožitný plynový sporák, oranžovohnědé kachličky ze sedmdesátých let, kovový dřez, skládací plastový stůl z padesátek se čtyřmi židlemi, každou jinou. A všude, na každém kousku prostoru, se hromadí špinavé nádobí, prázdné plechovky od piva a nedojedené konzervy poseté mouchami. Všechna okna neprodyšně zabeďná. Boty se jim lepí k linu. Jsou tady prosklené dveře do zimní zahrady se závěsem z korálků a druhé, které musejí vést do sklepa. Jsou zamčené, ale na hřebíku na zdi kousek od nich visí svazek klíčů. Gislingham je sundá

a neohrabaně hledá ten, který zapadne do zámku. Po-
daří se mu to až na třetí pokus. Klíč je zrezivělý, ale přesto
se v zámku hladce otočí. Gislingham otevře dveře, roz-
svítí a potom ustoupí a nechá Quinna vejít prvního. Po-
malu sestupují dolů, krok za krokem, a nad hlavou jim
bzučí neonové zářivky.

„Haló? Je tam dole někdo?“

Světlo je slabé, ale stačí to, aby viděli. Sklep je prázdný. Lepenkové krabice, černé plastové pytle, stará stojací lampa a cínová vana plná haraburdí. Jinak nic.

Stojí tam, dívají se jeden na druhého a srdce jim buší tak hlasitě, že skoro nic neslyší, když vtom... „Co to bylo?“ zašeptá Gislingham. „Znělo to jako škrábání. Asi krysy.“

Quinn bezděčně nadskočí a pečlivě si prohlédne podlahu pod nohama. Jestli něco nesnáší, tak tyhle odpor-
né hlodavce.

Gislingham se znovu porozhlédne kolem. Oči pomalu přivykají temnotě. Zalituje, že si z auta nevzal baterku. „Co je to tamhle?“

Prodere se mezi krabicemi. Okamžitě mu dojde, že sklep je mnohem větší, než se jim na první pohled zdálo.

„Quinne — jsou tu ještě jedny dveře. Pomůžeš mi?“

Zabere za kliku, ale dveře se ani nehnu. Nahoře je západka. Konečně se ji Quinnovi podaří odsunout. Jenže ty zatracené dveře se ne a ne otevřít.

„Musejí být zamčené,“ poznamená Quinn. „Máš ještě ty klíče?“

Najít správný klíč je v pološeru daleko těžší, ale nakonec se to podaří. Pak se oba zapřou ramenem do dveří, které povolí a pomalu se otevrou. Ven pronikne závan

zatuchlého vzduchu. Oba si musejí přikrýt ústa a nos rukou, aby ten zápach dokázali snést.

Na betonové podlaze u jejich nohou leží mladá žena. Na sobě má džíny roztrhané u kolen a rozedraný propínací svetr, který kdysi nejspíš býval žlutý. Ústa má pootevřená, oči zavřené. V mdlém světle působí její pokožka mrtvolně bledě.

Ale je tu ještě něco, na co je nikdo nepřipravil.

Sedí vedle ní a tahá ji za vlasy.

Malé dítě.

• • •

A kde jsem byl já, když se tohle všechno seběhlo? Rád bych vám tvrdil, že jsem měl na práci něco drsného a působivého, třeba tajnou akci ve spolupráci se speciálními jednotkami nebo protiteroristickým oddělením, ale smutným faktem je, že jsem se účastnil školení ve Warwicku. „Komunální policejní ochrana v jednadvacátém století.“ Inspektoři a vyšší šarže. Máme my to ale štěstí. Umořený powerpointovými prezentacemi a nekřesťansky brzkým začátkem jsem si říkal, že všichni ti pochůzkáři na dnešní slavnosti jsou na tom mnohem líp než já. Ale potom mi zavolali. Vysloužil jsem si kárávě zmařený pohled vlezlé organizátorky konference, která nás přece výslovně požádala, abychom si mobilní telefony vypnuli. A když jsem se zvedl a prodíral se ven, připojila i hlasitý povzdech. Nejspíš dostala strach, že už se tam nevrátím.

„Odvezli ji do nemocnice Johna Radcliffa,“ hlásí Quinn. „Je na tom dost zle — očividně nějakou dobu nic nejedla

a je silně dehydrovaná. V místnosti ležela ještě jedna lahev vody, ale mám podezření, že většinu dávala malému. Jakmile jí doktoři udělají další vyšetření, budeme vědět víc.“

„A co chlapec?“

„Zatím nepromluvil. Ale probůh, vždyť jsou mu sotva dva roky, určitě ne víc, tak co by nám asi pověděl? Chudák malá, nedovolil mně ani Gisovi, abychom se k němu přiblížili, takže s ním do nemocnice jela Somerová. Harpera jsme zatkli přímo na místě, ale když jsme se ho pokusili vyvést z domu, začal kopat a byl agresivní. Tipoval bych to na alzheimera.“

„Poslyš, asi to ani nemusím zdůrazňovat, ale přesto: jestli je Harper nemocný, musíme postupovat obzvláště obezřetně. Žádné přehmaty.“

„Já vím. Postarali jsme se o to. Zavola jsem sociálku. Nejenom kvůli němu. Pomoc bude potřebovat i ten prcek.“

Oba se odmlčíme. Mám podezření, že myslíme na totéž.

Je možné, že máme co do činění s dítětem, které nic jiného nepoznalo. Které se narodilo tam dole. V temnotě.

„Tak dobře,“ promluvím nakonec. „Hned vyrazím. V poledne jsem tam.“

• • •

BBC Midlands Today

Pondělí 1. května 2017 | Naposledy aktualizováno v 11:21

Mimořádná zpráva: Ve sklepech v severním Oxfordu nalezena mladá žena a batole

Množí se zprávy o nalezení mladé ženy a malého dítěte, pravděpodobně jejího syna, ve sklepech domu na Frampton Road v severním Oxfordu. V sousedním domě probíhají stavební úpravy, které dnes ráno vedly k objevení dívky zamčené v suterénu druhé poloviny dvojdomu. Jméno mladé ženy není známo a policie Thames Valley zatím k případu nevydala oficiální prohlášení.

Zprávu budeme průběžně aktualizovat.

• • •

Je jedenáct dvacet sedm. Gislingham je na ústředí v Kidlingtonu a na záběrech z místnosti pro svědky sleduje Harpera. Ten má na sobě kalhoty a košili a dřepí shrbený na pohovce. Vedle něho sedí na židli sociální pracovník a soustředěně k němu promlouvá. V místnosti je s nimi i psycholožka a všechno zpovzdálí sleduje. Harper působí neklidně — neustále se ošívá, podupává nohama —, a přesto je ze záběrů i bez zapnutého zvuku patrné, že vnímá a je schopný reagovat. Aspoň pro tuhle chvíli. Podrážděně sleduje sociálního pracovníka a na všechno, co mu muž říká, reaguje odmítavým máchnutím špatně pohyblivé, vrásčité ruky.

Dveře se otevřou. Gislingham se otočí a uvidí Quinna. Ten k němu dojde, hodí na stůl složku a nakloní se nad

něho. „Everettová jela rovnou do nemocnice. Jakmile to lékaři povolí, vyslechne to děvče. Eri...“ Quinn zrudne. „Strážník Somerová se vrátila na Frampton Road a koordinuje obchůzku dům od domu. Challow s forenzním týmem už je tam taky.“

Quinn si něco poznamená. Pak si zastrčí tužku za ucho. Síla zvyku. Kývne směrem k obrazovce. „Máme něco?“

Gislingham zakroučí hlavou. „Sociální pracovník je tam s ním už půl hodiny. Jmenuje se Ross. Derek Ross. Určitě už jsem ho někde viděl. Víme, kdy se vrátí Fawley?“

Quinn se podívá na hodinky. „Kolem poledne. Říkal, že pokud s tím bude souhlasit doktorka i sociální pracovník, máme začít bez něj. Právnička už je na cestě. Ross si kryje záda. Není divu.“

„Jistota je jistota,“ pronese Gislingham posměšně. „Vědí jistě, že Harper s výslechem souhlasí?“

„Zjevně mívá světlé chvíle. Tehdy se ho můžeme ptát. Jakmile se ale začne ztrácet, musíme toho hned nechat.“

Gislingham dál upřeně hledí na obrazovku. Muži visí z brady tenká slina. Má ji tam dobrých deset minut. Přesto si ji neotřel. „Myslíš si, že to udělal? Že je vůbec něčeho takového schopný?“

Quinn se tváří zachmuřeně. „Jestli se ten prcek vážně narodil tam dole, tak ano. Nepochybně. Já vím, Harper vypadá jako neškodný ubožák, ale před dvěma lety to mohl být úplně jiný člověk. A ten spáchal náš zločin — ne tenhle utrápený stařík, kterého máme před sebou.“

Přestože je v místnosti dusno k zalknutí, Gislingham se zachvěje. Quinn se po něm podívá. „Copak? Jako bys viděl ducha.“

„Jenom si říkám, že se do takového stavu nemohl dostat přes noc, ne? Muselo to trvat měsíce, možná roky. A ona o ničem z toho nevěděla. Neměla tušení, že už mu to nemyslí. Chápeš, seděla zamčená tam dole jako v pasti. Mimo veškeré dění. Vsadil bych se, že na ni zapomínal. Vypadávalo mu, že tam je. Začalo jí docházet jídlo, pak i voda — má tam děcko, na které musí myslet —, a i když řve jako na lesy, dědek ji neslyší...“

Quinn zakroučí hlavou. „Kristepane. Přišli jsme právě včas.“

Na obrazovce je vidět, jak se Derek Ross zvedá ze židle a mizí ze záběru. O chvíli později se otevřou dveře a on vchází dovnitř.

Gislingham vstane. „Takže vy jste jeho sociální pracovník?“

Ross přikývne. „Už pár let.“

„A o jeho demenci jste věděl?“

„Diagnózu formálně stanovili před několika měsíci, ale delší dobu jsem měl podezření, že se k něčemu podobnému schyluje. Jenomže víte stejně dobře jako já, jak nepředvídatelná nemoc to je — projevy přicházejí nečekaně a ve vlnách. Poslední dobou se mi zdálo, že se jeho stav zhoršuje. Několikrát upadl a přibližně před rokem se popálil o plamen sporáku.“

„A taky pije, ne? Slušně to z něho táhne.“

Ross se zhluboka nadechne. „To ano. Ačkoli problém to začal být teprve nedávno Ale nevěřím, že by udělal něco takového... tak strašného...“

Quinna ale nepřesvědčil. „Nikdo z nás neví, čeho jsme schopní.“

„Ale ve stavu, v jakém je...“

„Podívejte se,“ přerušil ho Quinn ostře. „Doktorka tvrdí, že ho můžeme vyslechnout. A ona to musí vědět ze všech nejlíp. Případné obvinění je druhá věc. Až to bude na pořadu dne, bude k tomu mít co říct hlavně královská prokuratura. Ten chlap držel ve sklepě pod zámkem mladou holku s děckem a my musíme zjistit, jak se tam dostaly! To snad chápete, ne, pane Rossi?“

Ross zaváhá. Potom přikývne. „Můžu být u toho? Zná mě, mohlo by to pomoci. Někdy je to s ním trochu... náročné. Však uvidíte sami.“

„V pořádku,“ odvětil Quinn a sebere si podklady.

Všichni tři zamíří ke dveřím, ale najednou se Ross zastaví a položí Quinnovi ruku na rameno. „Budete s ním zacházet mírně, vidíte?“

Quinn se na něho podívá a tázavě zvedne obočí. „Myslíte tak jako on s tím děvčetem?“

• • •

Výslech Isabel Fieldingové, vedený na Frampton

Road 17 v Oxfordu

1. května 2017, 11:15

Výslech vede strážmistr Erica Somerová

ES: Jak dlouho už tady bydlíte, paní Fieldingová?

IF: Teprve pár let. Je to univerzitní dům. Manžel přednáší na Wadamu.

ES: Takže znáte pana Harpera? Toho muže z čísla třicet tří?

IF: Jenom zběžně. Krátce poté, co jsme se sem nastěhovali, k nám přišel. Zjevně měl vypito. Ptal se nás, jestli jsme neviděli plachtu z jeho auta. Podle všeho se mu ztratila. Vzhledem k tomu, že má auto nepojízdné, to bylo dost divné. Ale tenkrát jsme si jenom pomysleli, že je trochu svérázný. Takových je. Hlavně tady, však víte, jak to myslím. Jeden podivín vedle druhého. Někteří jsou bývalí akademici, žijí tady celou věčnost. Spousta z nich si pořídila kočku, usedla za pec a poslala svět k čertu. Prostě se dostali do věku, kdy je jim všechno putna.

ES: Tak jako pan Harper? Taky mu bylo všechno jedno?

IF: Pořád se potloukal kolem. Něco si pro sebe mumlal. A nosil dost divné oblečení. Třeba palčáky v červenci. A tak. Ale jinak je v podstatě neškodný.

[odmlka]

Promiňte, tak jsem to nemyslela... totiž...

ES: To je v pořádku, paní Fieldingová. Já vím, jak jste to myslela.

• • •

„Pane Harpere, jmenuju se detektiv seržant Gareth Quinn a tady můj kolega je detektiv konstábl Chris Gislingham. Dereka Rosse už znáte a tahle dáma je tu jako vaše právnička.“

Žena na vzdálenějším konci stolu krátce vzhledne, ale Harper nereaguje. Zdá se, že její přítomnost vůbec nezaregistroval.

„Takže, pane Harpere, dnes v deset hodin patnáct minut jste byl zadržen pro podezření z únosu a věznění cizí

osoby. Kolegové vás upozornili, že vše, co řeknete, může být použito proti vám, a vysvětlili vám vaše práva. Potvrdil jste, že rozumíte. Nyní vás formálně vyslechneme a tento výslech bude nahráván.“

„To znamená, Bille, že si všechno, co řeknete, natočí na kameru,“ dodá Ross. „Rozumíte tomu?“

Muž přimhouří oči. „Jistěže tomu rozumím. Nejsem přece idiot. A říkej mi pane doktore, chlapče.“

Quinn se na Rosse tázavě podívá, ten přikývne. „Doktor Harper přednášel do roku devadesát osm na Birminghamské univerzitě. Sociologii.“

Gislingham si všimne, že Quinn znovu lehce zrudl. Potřetí za jedno dopoledne. To musí být rekord.

Quinn otevře složku. „Pokud se nepletu, na své současné adrese žijete od sedmdesátého šestého roku, je to tak? Přestože jste pracoval v Birminghamu?“

Harper ho počastuje pohledem, jako by Quinn byl úplně natvrdlý. „Birmingham je prdel světa.“

„Přestěhoval jste se sem v roce sedmdesát šest?“

„Ale houby. Jedenáctého prosince sedmdesát pět,“ odpoví Harper. „Moje žena měla ten den narozeniny.“

„První manželka pana doktora zemřela v devadesátém devátém,“ doplní Ross překotně. „Znovu se oženil v roce 2001, jeho druhá žena bohužel o devět let později zahynula při automobilové nehodě.“

„Kráva blbá,“ pronese Harper hlasitě. „Ožralá byla. Ožralá jako doga.“

Ross se po očku podívá na právničku a tváří se rozpačitě. „Koroner při pitvě zjistil, že v době nehody měla paní Harperová v krvi alkohol.“

„Má doktor Harper děti?“

Harper natáhne ruku a bouchne do stolu těsně před Quinnem. „Mluv se mnou, chlapče. Se mnou! A ne s tímhle idiotem.“

Quinn se obrátí přímo k němu. „Tak máte děti?“

Harper se zašklebí. „Annie. Kráva tlustá.“

Quinn vezme do ruky pero. „Vaše dcera se jmenuje Annie?“

„Ne,“ vloží se do toho zase Ross. „Bill začíná být zmatený. Annie byla jeho sousedka z čísla čtyřicet osm. Očividně to byla moc milá dáma. Stavovala se u něj, aby se ujistila, že je Bill v pořádku a nic nepotřebuje, ale v roce 2014 se přestěhovala do Kanady, aby byla blíž synovi.“

„Chce skalpovat. Kráva pitomá. Říkal jsem jí, že žádnou z těch věcí doma nestrpím.“

Quinn se znovu podívá na Rosse.

„Annie si chtěla skypovat, ale Bill odmítá používat počítač, takže z toho nic nebylo.“

„Žádní příbuzní?“

Rossův výraz zůstává neměnný. „Nikdo, o kom bych věděl.“

• • •

„Určitě měl syna — kdybych si jen dokázala vzpomenout, jak se jmenoval.“

Somerová stojí na prahu čísla sedm už patnáct minut. Teď lituje, že odmítla pozvání na čaj, ale kdyby řekla ano, nejspíš by tu strávila celý den — paní Gibsonová mluví tak rychle, že se snad ani nestačí nadechnout.

„Říkáte syna?“ podívá se Somerová a zalistuje v poznámkách. „Nikdo jiný se o něm nezmínil.“

„To mě nepřekvapuje. Místní se jenom neradi do něčeho míchají. Když jsem vyrůstala, bylo to jiné. Víte, tenkrát se o sebe lidi navzájem starali. Všichni v okolí se znali. Zato já nemám ani ponětí, co je polovina z těch mladých zbohatlíků zač.“

„Ale jste si jistá, že má pan Harper syna?“

„John — to je ono! Já věděla, že si nakonec vzpome- nu. Nějaký čas jsem ho tu neviděla. Chlapík něco přes padesát. Prošedivělé vlasy.“

Somerová si to poznamená. „Nevybavíte si, kdy jste ho viděla naposledy?“

Vzadu na chodbě se ozve nějaký hluk, paní Gibsonová se obrátí, sykne „kšá“ a pak za sebou přivře dveře. „Omlouvám se, drahoušku. Kočka zatracená, když ji nechám, pokaždé se snaží dostat ven předem. Přitom má v zadních dveřích malá dvířka. Ale znáte kočky. Neustále dělají to, co nemají, a siamské, ty jsou snad ještě horší než...“

„Co ten syn pana Harpera, paní Gibsonová?“

„Ach ano, jistě, když se na to ptáte, řekla bych, že už to bude několik let, co jsem ho tu viděla naposledy.“

„A mívá pan Harper nějaké návštěvy, o kterých víte?“

Paní Gibsonová se zašklebí. „No jo, chodí za ním ten jeho sociální pracovník. Totální budižkničemu, to vám teda řeknu.“

• • •

Quinn se zhluboka nadechne. Harper se na něho po- dívá. „Co máš na srdci, chlapče? Tak už to vyklop, pro

Kristovy rány. Neseď tam jako pecka a netvař se, že se ti zrovna nedaří vysrat.“

Teď už je v rozpacích i právnička.

„Pane doktore, víte, proč k vám domů dnes ráno přišla policie?“

Harper se opře. „Nemám kurva zdání. To určitě ten debil odvedle, stěžoval si na bordel u popelnic, co? Kretén.“

„Skutečně nás zavolal pan Sexton, ale o popelnice nešlo. Ráno sešel dolů do sklepa svého domu a propadla se část spojovací zdi.“

Harper se podívá z Quinna na Gislinghama a zase zpátky. „A co jako? Kretén.“

Quinn s Gislinghamem si vymění rychlý pohled. Oba už seděli u celé řady výslechů a vědí, že přišla ta chvíle. Téměř žádný pachatel — dokonce ani ti nejlepší, nejzručnější lháři — nedokáže ovládnout řeč těla natolik, aby se neprozradil. Může to být záblesk v očích, náhlé cuknutí ruky, skoro vždycky se něco objeví. Ale teď nic. Harper je úplně bez výrazu — žádná ostražitost, napjaté očekávání ani snaha zapírat. Prostě nic.

„Vždyť já kurva nemám televizi.“

Quinn na něho nechápavě zírá. „Co prosím?“

Harper si poposedne blíž. „Pitomče. Říkám, že nemám televizi, kurva.“

Ross se na Quinna nervózně obrátí. „Podle mě se vám pan doktor snaží vysvětlit, že nemusí platit poplatky za televizi, když žádnou nemá. Myslí si, že proto je tady.“

Harper se otočí k Rossovi. „Neříkej mi, co si sakra myslím, kreténe pitomá. Dyť ty vůbec nevíš, která bije.“

„Pane doktore,“ vloží se do toho Gislingham. „Ve vašem sklepě se našla mladá žena. Kvůli tomu jste tady. S nějakými poplatky za televizi to nemá nic společného.“

Harper se nakloní dopředu a namíří Gislinghamovi prstem do tváře. „Vždyť kurva říkám, že nemám televizi!“

Quinn si všimne poplašeného výrazu v Rossově obličeji. Začíná se jim to vymykat z rukou. „Pane doktore,“ řekne. „U vás ve sklepě byla nalezena mladá žena. Co tam dělala?“

Harper se znovu opře. Dívá se z jednoho detektiva na druhého. Poprvé se zatváří prohnane. Gislingham otevře složku a vytáhne fotografii té dívky, kterou stačil pořídit. Otočí ji čelem k Harperovi. „To je ona. Jak se jmenuje?“

Harper na něho chlípně zamrká. „Annie. Kráva tlustá.“

Ross vrtí hlavou. „Tohle není Annie, Bille. Ale to vy přece víte.“

Harper se na snímek ne dívá.

„Pane doktore,“ naléhá Gislingham. „Potřebujeme, abyste se podíval na její fotografii.“

„Priscilla,“ řekne Harper. Po bradě mu stéká slina. „To byla odjakživa fešanda. Kráva prohnaná. Poletovala po domě s kozama ven.“

Ross se tváří zoufale. „Není to ani Priscilla. Dobře víte, že ne.“

Harper natáhne ruku, a aniž spustí oči z Gislinghamovy tváře, ožene se a shodí fotku ze stolu. Spolu s ní odlétne i Gislinghamův mobil, narazí na stěnu, rozpadne se na několik kousků a přistane na podlaze.

„Proč jste to krucinál udělal?“ zakřičí Gislingham a vyskočí ze židle.

„Pane doktore,“ řekne Quinn, „tato mladá žena se aktuálně nachází v péči lékařů v nemocnici Johna Radcliffa a podstupuje řadu vyšetření. Jakmile bude schopná vypovídat, zjistíme, kdo to je i jak se stalo, že skončila zamčená ve sklepě vašeho domu. Teď máte příležitost nám říct, jak to bylo. Rozumíte tomu? Dochází vám vůbec, v jak závažné situaci jste se ocitl?“

Harper se nakloní a plivne mu do tváře. „Di do piči. Slyšíš mě? Do piči!“

Následuje zlověsná pauza. Gislingham se na Quinna neodvážá ani podívat. Když uslyší, že vytahuje něco z kapsy, zvedne oči a uvidí, jak si Quinn otírá tvář.

„Jsem toho názoru, že bychom měli výslech ukončit, detektive,“ ozve se právnička. „Souhlasíte se mnou?“

„Výslech přerušen v jedenáct třicet sedm,“ pronese Quinn ledově klidným hlasem. „Doktor Harper bude odveden do cely předběžného zadržení a zůstane v ní až do...“

„Pro boha svatého,“ skočí mu do řeči Ross, „snad vidíte, v jakém je stavu. A přesto ho tady chcete držet?“

„Pan Harper,“ pokračuje Quinn chladně, zatímco sbírá ze stolu papíry a s přehnanou pečlivostí je skládá do složky, „by mohl představovat nebezpečí pro své okolí a nakonec i sám pro sebe. Z jeho domu se stalo místo činu. Tam se vrátit nemůže.“

Quinn vstane a zamíří ke dveřím, ale Ross už je taky na nohou a vyběhne za ním na chodbu.

„Najdu mu něco, kde bude moct zůstat,“ řekne. „Dům s pečovatelskou službou, nějaké místo, kde bychom na něho mohli dohlédnout...“

Quinn se obrátí tak prudce, že oba muži skončí jen několik centimetrů od sebe. „Dohlédnout na něho?“

sykne. „Tak tohle jste celé ty měsíce dělal? Dohlížel jste na něho?“

Ross o krok ustoupí, v obličejí je úplně bledý. „Poslýšte...“

Ale Quinn se nenechá jen tak odbýt. „Jak dlouho si myslíte, že tam dole byla, co? Ona i to děcko. Dva roky? Možná tři. A celou tu dobu jste do domu pravidelně docházel a ‚dohlížel‘ jste na Harpera. Týden co týden. Vždyť vy jste do prdele jediný, kdo do toho baráku vůbec páchl. A chcete mi tvrdit, že jste o ničem nevěděl?!“ Quinn zabodne Rossovi prst do hrudníku. „Kdyby to záleželo na mně, nezatýkáme teď jenom Harpera. Budete nám muset odpovědět na několik zásadních otázek, pane Rossi! Tohle je totiž mnohem závažnější přečin než nějaké pitomé zanedbání povinností...“

Ross zvedne ruce a Quinna odstrčí. „Máte vůbec představu, o kolik klientů se starám? Kolik papírování musím vyřídit? Když si k tomu přičtu provoz ve městě, tak můžu být rád, když mi na návštěvu jednoho klienta zbudě čtvrt hodina. Což stačí tak akorát na to, abych se ujistil, že se najedl a neváí se ve vlastních sračkách. Takže jestli jste nabyl dojmu, že mám ještě čas rozhlížet se po baráku, tak máte kurevsky zkreslený představu!“

„Nic jste neviděl? Ani neslyšel?“

„Quinne.“ Gislingham stojí na prahu výslechové místnosti.

„Nikdy jsem v tom podělaném sklepě nebyl,“ trvá na svém Ross. „Vždyť já sakra ani nevěděl, že Harper nějaký sklep má...“

Quinn je v obličejí úplně brunátný. „A vy si fakt myslíte, že vám to sežeru?“

„Quinne!“ pronese Gislingham naléhavěji. Když ho parťák ignoruje, natáhne se, popadne ho za paži a násilím ho obrátí čelem k sobě. Chodbou k nim někdo míří.

Fawley.

• • •

Na Frampton Road prochází Allan Challow cestičkou ke vchodu. Na okamžik se zastaví a počká, až mu strážník nadzvedne pásku přede dveřmi do domu. Dnešek je zatím nejteplejší den roku a Challow se v ochranném obleku pěkně potí. Počet čumilů na konci příjezdové cesty se zdvojnásobil. Změnilo se i složení. Většina účastníků májové slavnosti odešla, dělníci už to taky odpískali. Ze sousedů zůstal jeden, možná dva. Většinu současných přihlížejících sem přilákala buď touha po morbidním vzrušení, nebo po dobré story. Některé nejspíš oboje. Minimálně polovinu tvoří novináři.

Vzadu v kuchyni snímají dva členové Challowova týmu otisky prstů. Kolegyně mu kývne na pozdrav a sundá si masku, aby si s ním mohla promluvit. Nad horním rtem se jí lesknou krůpěje potu. „Tentokrát jsem docela ráda, že na sobě musím mít kombinézu. Bůhví kdy se tady naposledy uklízelo.“

„Kde je sklep?“

Ukáže mu to. „Přímo za tebou. Provizorně jsme tam natáhli lepší světlo. S ním to všechno působí ještě děsivěji,“ dodá a zkroutěně pokrčí rameny. „Však to znáš.“

Challow se ušklíbne. Tuhle práci dělá pětadvacet let. Trochu se skloní, aby hlavou nevrátil do lampy zavěšené nad schodištěm do sklepa, a schází dolů. Na stěny

z neopracovaných cihel vrhá jeho tělo obrovské, třepotavé stíny. Dole na něho čekají další dva členové týmu a nešťastně si prohlížejí okolní binec.

„Tak fajn,“ řekne Challow. „Vím, že to není žádný med, ale musíme všechno to harampádí sbalit a dostat k nám. Kde bylo to děvče?“

„Tudy.“

Challow vstoupí do zadní místnosti. Oblouková lampa vrhá nelítostné světlo na špinavou podlahu, zamazanou postel i záchod s přečerpáváním odpadní vody, stojící uprostřed louže smradlavých výkalů. Spousta beden s haraburdím a bordelem. Stojí tu papírová krabice, ve které dřív bývaly lahve s vodou — teď zbývá jediná. Plastový pytel přetéká množstvím obalů a prázdných plechovek, ale po jídle ani stopy. Ve vzdálenějším rohu dětská postýlka. Vypadá jako pelech pro psa.

„Dobrá,“ prolomí Challow mlčení, „tohle všechno vezmeme taky.“

Jedna z policistek přejde k prasklině ve zdi. Malta je pryč a některé cihly jsou rozbité.

„Alane,“ řekne po chvíli a obrátí se k Challowovi, „podívej.“

Challow k ní přijde a skloní se. V navlhlé omítce jsou vidět škrábance se zarudlými okraji.

„Proboha,“ řekne Challow po chvíli. „Zkoušela si prodrápat cestu ven.“

• • •

Dereka Rosse jsem neviděl od případu Daisy Masonové. Byl při tom, když jsme vyslychali jejího bratra, takže se

dá říct, že jsem ho tehdy potkával často. Není to ještě ani rok, ale když si ho teď prohlížím, tipoval bych to aspoň na pět. Vlasy mu ustoupily, přibral a pod pravým okem mu zdatně cuká — ačkoli mám podezření, že za to poslední může Quinn.

„Quinne,“ řeknu a obrátím se k němu, „co kdybys nám všem přinesl kafe? A nemyslím tu břečku z automatu.“

Quinn na mě hledí, otevře pusy a zase ji zavře.

„Pane, já...“ začne, ale Gislingham mu položí ruku na rameno.

„Tak pojd', pomůžu ti.“

Přesný obrázek toho, jak rozdílní ti dva jsou: Gislingham, který odjakživa přesně ví, kdy je čas sklapnout krovky, a Quinn, který do věcí ne a ne přestat šfouat.

Zavedu Rosse do vedlejší kanceláře. Obrazovka má vypnutý zvuk, dál ale přenáší záběry z výslechové místnosti. Právnička se zvedla a chystá se odejít, Harper sedí schoulený na židli s nohama skrčenýma až pod bradou. Vypadá hrozně malý, starý — a vyděšený.

Postavím před Rosse sklenici vody. Posadím se naproti němu a odsunu se na židli dál od stolu. Ross má v podpaží veliké koláče potu. Atmosféra je jakási „štíplavá“. Věřte mi, taky byste se snažili sedět co nejdál.

„Jak se vám vede?“

Zvedne oči a podívá se na mě. „Jakž takž,“ odpoví obezřetně.

Opřu se. „Povězte mi něco o Harperovi.“

Malinko ztuhne. „Jsem z něčeho podezřelý?“

„Jste důležitý svědek. Jak jistě chápete.“

Vydechne. „Ano, asi ano. Co chcete vědět?“

„Mým detektivům jste řekl, že jste k němu chodil jednou týdně. Jak dlouho ho navštěvujete?“

„Asi dva roky. Možná o něco víc. Musel bych se podívat do papírů.“

„A nikdy jste se u něho nezdržel?“

Napije se vody. Pár kapek se mu vylije na kalhoty. Nevypadá, že by si toho všiml. „Nejde to — není na to čas. Ne, vážně, nic by mi neudělalo větší radost než si tam na hodinu kecnout a poklábosit o počasí, ale s obrovskými škrty v rozpočtu...“

„Já vám to nevyčítám.“

„Ale ten seržant ano.“

„Za Quinna se omlouvám. Musíte mít na paměti, že tu dívku našel, viděl, v jakém byla stavu. O tom chlapci ani nemluvě. A jestli mu v tu chvíli připadalo obtížné uvěřit, že jste tam celou dobu docházel a neměl o její přítomnosti tušení — nevím, jestli mu to můžeme mít za zlé. Upřímně řečeno, ani mně se tomu nechce věřit.“

Bez ohledu na to, co jsem před chvílí řekl, totiž stačí málo a začnu s ním jednat jako s podezřelým. A dokud si nebudu stoprocentně jistý, že s tím Ross nemá nic společného, bude muset u Harperových výsledků sedávat někdo jiný. Už tak bude dost složité získat příznání. To poslední, co potřebuju, je zpackané vyšetřování.

Ross si prohrábne vlasy. Tedy to, co z nich zbylo. „Poslyšte, tyhle baráky mají tlusté zdi. Nepřekvapuje mě, že jsem nic neslyšel.“

„Nikdy jste nesešel dolů?“

Podívá se mi zpříma do očí. „Jak jsem řekl, vůbec jsem netušil, že nějaký sklep má. Myslel jsem si, že za těmi dveřmi je vestavěná skříň.“

„A co nahoru, tam jste chodil?“

Zavrtí hlavou. „Co Billa znám, zdržoval se hlavně v přízemí.“

„Ale kdyby chtěl, sejít a vyjít schody dokáže, ne?“

„Kdyby musel, tak ano — ale nedělával to často. Než se Annie odstěhovala, zařídila mu postel dole v pokoji a vana je vzadu v přístavku. Žádný velký komfort, ale na umytí to stačí. Radši si ani nepředstavuju, v jakém stavu horní patra jsou. Musí to být roky, kdy tam naposledy někdo byl. Nejspíš zůstala opuštěná od chvíle, kdy zemřela Priscilla.“

„Co uklízečka? Měl jsem za to, že tam město někoho posílá.“

„Zkoušeli jsme to, ale akorát jí nadával. Odmítla se k němu vrátit. Tu a tam jsem něco setřel nebo mu umyl záchod, ale kolik se toho dá stihnout za čtvrt hodiny?“

„A co jídlo? Nákupy? Ty obstaráváte taky?“

„Když mu odebrali řidičák, zařídil jsem mu u jedné místní charity pro seniory pravidelný dovoz potravin ze supermarketu. To bylo asi před rokem a půl. Částka se mu strhává z účtu. Harper má spoustu peněz. Dobře, možná ne spoustu, ale nouzí rozhodně netrpí.“

„Proč se neodstěhuje? Za dům by dostal majlant, i v tom stavu, v jakém je.“

Ross se ušklíbne. „Ten ňouma odvedle zaplatil přes tři mega. Jenže Bill odmítá odejít do domova, přestože se mu zhruba před měsícem zhoršila artritida, a navíc dostane prášky na alzheimera a bude muset být pod dozorem, jestli je pravidelně užívá. Což já dělat nemůžu. Jestli v tom domě zůstane sám, je jenom otázka času, než se něco přihodí. Jak jsem říkal, už se jednou popálil.“

„Věděl, že chcete, aby se odstěhoval?“

Derek se zhluboka nadechne. „Ano, věděl to. Asi před šesti týdny jsem si s ním sedl, snažil jsem se mu to vysvětlit. Mám obavu, že to nevezal moc dobře. Byl agresivní — začal na mě křičet, házel věcmi. Tak jsem se stáhl. Chtěl jsem to s ním znovu probrat tento týden. Zrovna se uvolnilo jedno místo v domově Newstead ve Witney. Je to jedno z lepších zařízení. Ale bůhví co bude teď.“

Následuje odmlka. Ross dopije vodu. Doliju mu.

„A nenapadlo vás,“ zeptám se opatrně, „že jedním z důvodů, proč se nechce vystěhovat z domu, mohla být ta dívka?“

Ross zbledne. Odloží sklenici.

„Nemohl opustit dům, když tam byla, protože by ji našli. A ze stejného důvodu ji nemohl ani nechat jít.“

„Tak co s ní chtěl dělat?“

Pokrčím rameny. „To nevím. Doufal jsem, že vy byste mohl...“

Na chodbě se strhne nějaká mela. Do dveří vrazí Gisingham.

„Šéfe,“ vyhrkne, „myslím, že...“

Už vybíhám ven.

Ve vedlejší místnosti se dva policisté snaží Harpera zpacifikovat. Těžko uvěřit, že je to tentýž muž — škrábe, kope kolem sebe a řve na ženu v uniformě.

„Ty píčo!“

Žena je viditelně otřesená. Zná ji — a není to žádný zelenáč. Na tváři má škrábanec, na uniformě mokrá flek.

„Jenom jsem mu přinesla čaj,“ zajíká se. „Tvrdil, že je moc horký... že se ho snažím opařit... ale to není pravda... opravdu, nechtěla jsem...“

„Já vím. Pojdte, na chvíli se posadte. A ať se vám někdo podívá na ten šrám.“

Zvedne ruku a dotkne se tváře. „Ani jsem si neuvědomila...“

„Je to jenom škrábnutí. Ale i tak — nechte si to ošetřit.“

Přikývne. Vycházím za ní ven na chodbu, když vtom se znovu ozve Harper: „Ty pičo zkurvená! To ji bys měl zatknout, zmrde — chtěla mě kurva opařit. Kráva prohnaná!“

Ross na celý výjev zírá na obrazovce. Vrátím se vedle, zůstanu chvíli stát a sleduju ho, jak se dívá.

„Který Bill Harper je ten pravý?“ zeptám se nakonec. „Ten, co se tu choulil jako vystrašené děcko, nebo ten, který zrovna napadl jednoho z mých lidí?“

Ross zakroučí hlavou. „To jeho nemoc. Ta to způsobila.“

„Možná, a možná taky ne. Třeba ho nemoc jen připravuje o dřívější sebekontrolu. Třeba byl odjakživa agresivní a vzteklý, ale dokázal to skrývat. Uměl se ovládat. Zamaskovat to.“

Ross se na mě obrátí, ale do očí se mi nepodívá. Něco se děje — něco mi zamlčuje.

Počkám a nechám ticho doznít. Pak popojdu o krok blíž. „O co tady jde, Dereku?“

Krátký pohled na mě, pak zase pryč. Zčervenal.

„Co ještě William Harper tají?“

Verity Everettová čeká už víc než dvě hodiny v nemocnici Johna Radcliffa. Většina lidí špitály nesnáší, ale Everettová před nástupem k policii chodila na zdravotnickou školu a místa, jako je tohle, ji neznervózňují. Vlastně ji nemocniční atmosféra spíš uklidňuje — dokonce i tady na pohotovosti: všichni tu přesně vědí, co mají dělat a kde mají být. Bílé pláště, bílý šum, všechno podivně uklidňující. Je tady trochu přetopeno a ona poslední dobou špatně spí. Proto není divu, že se jí klíží oči, ačkoli sedí na nepohodlné plastové židli. A nakonec zřejmě usnula, protože když ucítí něčí ruku na paži, hlava jí padne nazad a ona leknutím nadskočí.

„Konstábl Everettová?“

Verity otevře oči. Lékař má vlídnou tvář. Starostlivou.

„Jste v pořádku?“

Zatřese hlavou, aby se trochu probrala. Bolestivě jí ztuhl krk.

„Ano, nic mi není. Promiňte. Asi jsem na minutku zdřímla.“

Lékař se usměje. Je pohledný. Představte si Idrise Elbu se stetoskopem.

„Řekl bych, že víc než na minutku, ale nebyl důvod vás budít.“

„Jak je jí?“

„Bohužel toho zatím moc nevíme. Jak předpokládali už záchranáři, je extrémně dehydrovaná a silně podvyživená. Řekl bych, že žádné jiné závažnější potíže nemá, ale byla hodně rozrušená, proto jsme některá vyšetření

odložili na později. V tuto chvíli by to mohlo nadělat víc škody než užitku. Dali jsme jí sedativa a teď spí.“

Everettová se toporně zvedne ze židle a ujde několik kroků k oknu do dívčina pokoje. Cítí se tak na sto let. V pokoji za sklem poklidně leží na lůžku mladá žena, dlouhé tmavé vlasy má rozprostřené na polštáři a deku svírá v dlani. Pod očima má temné kruhy a obličej propadlý, ale přesto Everettová dokáže odhadnout, že byla moc hezká. Ne — je hezká.

„A co chlapec?“ obrátí se k lékaři.

„Právě je u něj pediatr. Z toho, co jsme zatím zjistili, je jeho stav překvapivě dobrý. Zvláště vzhledem k okolnostem.“

Everettová se otočí zpátky k dívce. „Řekla něco? Jméno? Jak dlouho ji tam dole drželi? Cokoli.“

Doktor zavrtí hlavou. „Bohužel.“

„Kdy si s ní budu moct promluvit? Je to opravdu důležité.“

„To chápu, ale psychická pohoda mé pacientky je pro mě prioritou. Musíme počkat.“

„Ale bude v pořádku?“

Lékař si stoupne vedle Everettové a pohlédne jí do ustarané tváře. „Upřímně, víc mě trápí její duševní zdraví. Po tom, čím si prošla, je spánek ten nejlepší lék, který jí můžeme nabídnout. No a pak — pak se uvidí.“

• • •

„Dereku, mluvte se mnou. Jestli jste narazil na něco, co by nám mohlo pomoci...“

Ross zvedne zrak a podívá se mi do očí. Kelímek svírá tak pevně, že plast zapraská a zmáčkne se. Voda vystříkne a steče mu na ruce i dolů na kalhoty.

„Tak dobře,“ řekne nakonec a otre se. „Bylo to asi před půl rokem. Tuším v prosinci. Jedna ze sousedek mi říkala, že ho viděla venku jenom v bačkorách. Musel jsem se trochu porozhlédnout po domě, jestli někde nenajdu jeho boty. Začínal ztrácet věci, vždycky je někam položil a zapomněl kam. Předpokládal jsem, že budou pod postelí.“

„A byly tam?“

Zavrtí hlavou. „Ne. Ale našel jsem krabici. Hlavně časopisy.“

Víc říkat nemusí. „Porno?“

Zaváhá, pak přikývne. „Tvrdé. Svazování. Sado-maso. Mučení. Aspoň to tak vypadalo. Podrobně jsem si v nich nelistoval.“

Zato Harper bezpochyby ano. Ne že by to Ross řekl nahlas.

Následuje ticho. Není divu, že o tom nechtěl mluvit.

„Jak k nim podle vás přišel?“ zeptám se nakonec.

Pokrčí rameny. „Přes internet ne, pokud vím. Ale když hledáte dost urputně, dá se reklama na podobné věci najít i v dívčích magazínech. A v té době si čas od času chodil nakoupit sám.“

„Je tam ta krabice pořád?“

„Nejspíš ano. Vrátil jsem ji tam, kde jsem ji našel. Ani nevím, jestli si toho Harper všiml, ale nikdy se o ní nezminil. Nicméně i když připustíme, že měl tyhle... tyhle... choutky, civění do prasáckých časopisů je pořád na hony vzdálené od skutečného únosu mladé ženy a jejího věznění v zaplivaném sklepe.“

Tím bych si nebyl tak jistý. I já jsem viděl trosky stížné demencí a znovu si říkám, jak asi vypadaly první měsíce, kdy se u Harpera začala nemoc projevovat a nikdo o ní nevěděl — ani on sám. Tehdy měl ještě silnou vůli, byl fyzicky zdatný, jen jeho osobnost se pomalu proměňovala. Zatvrzoval se. Stal se z něho úplně jiný člověk, nebo chladnější a surovější verze toho, kým býval dřív?

Vstanu a vyjdu na chodbu. Nechám Rosse samotného ve výslechové místnosti. Gislingham stojí u automatu na vodu. Když mě uvidí, připojí se ke mně.

„Máte něco?“ zeptá se.

„Nic moc. Ross tvrdí, že před několika měsíci našel u Harpera doma krabici s časopisy — tvrdé porno. Spojte se s Challowem. Ať to tam celé důkladně prohledají — nejen sklep a přízemí. Je možné, že tam toho bude víc.“

„Jasně.“

„A začneme prověřovat Harperovu minulost. Kontaktujeme univerzitu, kde pracoval. Devadesátý osmý není tak dávno, určitě natrefíme na někoho, kdo si ho bude pamatovat.“

• • •

**Telefonický rozhovor s Louise Foleyovou, pracovnící personálního oddělení na Birminghamské univerzitě
1. května 2017, 13:47**

Hovoří detektiv konstábl C. Gislingham

CG: Dobrý den, nezlobte se, že vás ruším ve svátek, ale doufali jsme, že byste nám mohla poskytnout informace o Williamu Harperovi. Pokud se nepletu,

působil na Birminghamské univerzitě do konce devadesátých let.

- LF: Ano, to máte pravdu. Tehdy jsem tam ještě nepracovala, ale vím, že doktor Harper přednášel na fakultě sociálních studií. Zabýval se zejména hrami. Napsal významnou a populární studii o hrách na hrdiny. Jsem přesvědčená, že v ní značně předběhl dobu.
- CG: A co mi o něm ještě můžete říct? Kromě toho, jak by asi taktizoval v *Nejslabší! Máte padáka!*
- LF: Do penze odešel v devadesátém osmém. To je hodně dávno, pane konstáble.
- CG: Já vím, ale žádný pravěk to taky není, ne? V té době už jste pracovali s počítači, takže musíte mít nějaké záznamy...
- LF: Ovšem, ale ne všechno vám mohu prozradit. Musím brát ohled na univerzitní politiku ochrany osobních údajů. Zrovna vy to určitě chápete. Dal vám pan Harper svolení, abychom vám poskytli interní informace o jeho osobě?
- CG: Ne, ale jak jistě víte, takové povolení není nutné, pokud jsou data dotyčného vyžadována na základě podezření ze spáchání trestného činu. Zákon na ochranu osobních údajů, odstavec dvacet devět lomeno tři. Kdybyste si to chtěla dohledat.
- LF: Co provedl? Něco udělat musel. Kdyby se jednalo o nezaplacenou pokutu za špatné parkování, nevynakládali byste takovou námahu, že ano...
[odmlka]
- Počkejte chvílku — nejedná se o ten případ, který je ve všech zprávách... ta mladá žena nalezená ve sklepe

nějakého domu? Podezřelému bude zhruba stejně jako doktoru Harperovi...

CG: Obávám se, že to vám říct nemůžu, slečno Foleyová. Snad byste mi mohla e-mailem poslat všechny relevantní informace, které o panu Harperovi máte. Všem by nám to ušetřilo spoustu času.

LF: Na to budu potřebovat souhlas vedení personálního oddělení. Ale kdybyste měl nějaké otázky hned, mohu se na ně pokusit odpovědět.

CG: [odmlka]

Tak dobře. Snad byste mi pro začátek mohla říct, proč tak brzy odešel do důchodu.

LF: Jak prosím?

CG: Pokud mě moje základní matematické vzdělání neklame, v devadesátém osmém bylo panu Harperovi padesát sedm let. Kdy akademici obvykle odcházejí do důchodu? V pětašedesáti? V sedmdesáti?

LF: [odmlka]

Jak vyplývá ze záznamů, do kterých nahlížím, na jeho předčasném odchodu do důchodu se dohodly obě strany.

CG: Bezva. A jaký byl pravý důvod?

LF: Nevím, co máte na mysli...

CG: Ale no tak, slečno Foleyová, oba víme, že jsou to jenom kecy personálního, za kterými se jasně skrývá: „Potřebovali jsme se ho zbavit.“

LF: [odmlka]

Obávám se, že víc vám toho v tuto chvíli prozradit nemohu. Promluvím si s vedením a získám povolení. Pak vám budu moci poslat složku doktora Harpera. Musím vás však upozornit, že pan ředitel odcestoval

do Číny. Zřejmě chvíli potrvá, než se mi ho podaří kontaktovat.

CG: Tak to vás nebudu dál zdržovat, ať můžete hned začít.

• • •

BBC Midlands Today

Pondělí 1. května 2017 | Naposledy aktualizováno v 14:52

Mladá žena a dítě v oxfordském sklepe: Policejní prohlášení

Policie Thames Valley vydala krátké prohlášení k případu mladé ženy a dítěte nalezených ve sklepe domu na Frampton Road v Oxfordu. Potvrdili, že žena byla převezena do nemocnice Johna Radcliffa a jí i dítěti se dostalo lékařského ošetření i pomoci psychologů. Ženina identita zatím nebyla zveřejněna. Přestože se tvrdí, že chlapec je její syn, jedná se o dosud nepotvrzenou informaci. Svědkové událostí prohlašují, že když ženu odváželi záchranáři, byla při vědomí.

Sousedé BBC prozradili, že na dané adrese bydlí jistý William Harper. Dotyčný tu žije nejméně dvacet let. Dnes ráno byl viděn, jak znatelně rozrušený opouští dům v doprovodu policie.

• • •

Všechny závěsy v horních patrech domu na Frampton Road třicet tři jsou zatažené. Ve vzduchu visí prach, v rozích se táhnou pavučiny. Koberec na schodišti je ohry-

zaný. Nina Mukerjeeová, členka forenzního týmu, opatrně našlapuje mezi korálky trusu, které se válejí všude po zemi. Dojde na práh ložnice a zůstane stát. Na posteli chybí povlečení, leží tu jen holá matrace s obrovskou plesnivou skvrnou uprostřed. U stěny napravo stojí ozdobná vitrína. Prázdňá. Vedle na toaletním stolku se povaluje řasenka, parfém, otevřená dóza pletového krému ztuhlého na kámen a hromádka kapesníčků, na kterých zůstaly otisky rudých rtů.

K Mukerjeeové se přidá druhý policista. „No to mě podrž,“ řekne. „Připomíná to Mary Celeste.“

„Nebo Slečnu Havishamovou v *Nadějných vyhlídkách*. Z toho filmu mi naskakuje husí kůže.“

„Kdy že to umřela jeho druhá žena?“

„V roce 2010. Autonehoda.“

Muž se rozhlédne kolem sebe, pak přejde k nočnímu stolku a prstem v rukavici přejede po povrchu pokrytém tlustou vrstvou prachu. „Klidně se vsadím, že sem od té doby nevkročil.“

„Tohle s některými lidmi udělá zármutek. Nedokážou se přimět, aby něco vyhodili. Moje babička byla stejná. Trvalo roky, než jsme ji přesvědčili, aby dala pryč věci po dědovi. A dokonce i po těch letech tvrdila, že jí to připadá jako svatokrádež.“

Muž ukáže na rámeček ležící na nočním stolku, obrácený snímkem dolů. Zvedne jej a fotografii si prohlédne, pak se obrátí na kolegyni. „Podobná je i dole. Vypadá dobře. Není to můj typ, ale i tak. Hezká je.“

Priscilla Harperová hledí přímo do objektivu, jednu ruku v bok, obočí mírně zdvižené. Působí sebejistě a rozvážně. Je patrné, že na sebe dbala.

Nina přejde pokoj, otevře šatní skříň a náhodně vy-
táhne několik kousků oděvu. Jasně červené večerní šaty
s hlubokým výstřihem, kašmírový kabát s kožešinovým
límce, světle zelená blůza s volány u krku.

„Pravé hedvábí. Potrpěla si na luxus.“

Kolega dojde až k ní a podívá se zblízka. „Škoda těch
molů. Jinak bys to mohla střelit na eBayi.“

Nina se na něj zamračí. „Tak ti díky, Clive,“ řekne
a nacpe věci zpátky do skříně. „Vážně chtějí, abychom
to všechno sbalili a přivezli na stanici? To tady strávíme
týden.“

„Myslím, že Fawleyho zajímalo hlavně to porno. Takže
pro tuhle chvíli postačí ověřit, jestli se někde pod postelí
nevalí krabice plná roubíků a pout. Ostatní zatím nechá-
me. Podívám se nahoru, ale jak to tak vypadá, nejvyšší pa-
tro je prázdné. Jenom v jednom pokoji stojí kovový rám
postele a na podlaze leží kupa výtisků *Daily Telegraph*.“

Nina přejde k nočnímu stolku a otevře zásuvku. Uvnitř
zarachotí spousta bílých plastových lahvíček.

„No tohle! Slušná zásoba,“ poznamená Clive, zatímco
je Nina začne přendávat do pytle na důkazy. Všechny pře-
depsané Priscille Harperové. Převažují prášky na spaní.

„Našel jsi dole nějaké papíry?“ zeptá se Nina.

„Myslíš kromě porna? Stůl je plný dopisů a starých
úctenek, ale pochybuju, že by nám k něčemu byly. Všechny
je ale bereme s sebou. Pro jistotu. Sklep je v podstatě
vyčištěný.“

Nina se zachvěje. „Nemůžu to dostat z hlavy. Ty škrá-
bance v omítce. Jak jí asi bylo, když se rozhodla k tomu-
hle? Hrůza, jenom na to pomyslím.“

„Já bych řekl, že je slyšela.“

Žena se k němu otočí. „Jak to myslíš?“

Clive vypadá zachmuřeně. „Se nad tím zamysli. Od osmdesátých let v tom baráku vedle bydlela nějaká stará bába. A potom se tam najednou, teprve před pár týdny, objeví dělníci. Po letech někdo sešel dolů. Proto to dělala. Slyšela je.“

• • •

Odpoledne, čtvrt na čtyři. Vzhledem k obtížím, kterým jsme při výslechu Harpera museli čelit, se ho rozhodnu znovu nevyslychat, dokud si nepromluvíme s nalezenou dívkou. Pořád je pod sedativy. Že bychom něco dostali z kluka, se čekat nedá. A na to, aby nám poskytl aspoň předběžné závěry, budou forenzní technici potřebovat ještě pár hodin. Což znamená, že na mě shora tlačí superintendant, tiskové oddělení je na prášky a v kanclu mám tým nabuzených lidí, kteří zrovna teď nemají do čeho píchnout. Gislingham se aspoň snaží vypátrat někoho, kdo s Harperem pracoval v devadesátých letech, kdosi další se rozjel do místního supermarketu, aby zjistil, jestli bude možné zkontaktovat doručovací službu, která Harperovi vozí nákupy, a Baxter projíždí seznam pohřešovaných a hledá někoho, kdo vypadá aspoň přibližně jako nalezená žena. Práce jako stvořená pro něj — počítačového maniaka v sobě dlouho hledat nemusel. Když za ním o hodinu později zajdu, vypadá unaveně a mračí se.

„Zatím nic?“

Pohlédne na mě. „Je to na hovno. Neznáme jméno, nevíme, odkud pochází ani jak dlouho tam dole byla. Vždyť ani netuším, jestli ji někdo nahlásil jako pohřešovanou. Můžu tady prosedět třeba měsíc a nenajdu nic. Ani sebepokročilejší systém pro rozpoznávání tváří neobjeví někoho, kdo v databázi není.“

• • •

Odesílatel: AnnieGHargreavesovaMontreal@hotmail.com

Komu: D.Ross@SocialServices.ox.gov.uk

Datum: 1. května 2017, 15:45

Předmět: Bill

Díky za e-mail. Zrovna se dívám na zprávy a vidím záběry z Frampton Road — odvysílali to dokonce i v kanadské televizi. Přirovnávají ho k tomu Rakušákoví, který ve sklepe roky věznil svoji dceru. Ale že by byl něčeho takového schopný Bill? Odjakživa to byl vzteklý podivín, ale sklony k násilí neměl. Priscillu jsem sice neznala, ale pokud vím, od její smrti žádný další vztah neměl. A pokud ano, nikdy se mi s tím nesvěřil. Jasně, psycholog by mi řekl, že jsem naivní husa a že lidi jako on jsou mistři přetvářky, ale aspoň něčeho bych si určitě všimla, nemyslíte? Omlouvám se, asi píšu dost nesouvisle. V Kanadě je hodně časně — a ještě pořád tomu nemůžu uvěřit. Nejspíš působím jako všichni ti lidi, kterých se v podobných případech vyptávají reportéři a oni pořád dokola opakují hlouposti jako: „Byl to takový tichý člověk.“ Dejte vědět, jestli můžu nějak pomoci.

Somerová je za rohem na Chinnor Place. I odsud vidí, jak lidi z forenzního vynášejí z čísla třicet tři bedny a nakládají je do auta. Na druhé straně ulice stojí zaparkované dvě televizní dodávky. Znovu popojde o krok dopředu a potřetí zazvoní. Vypadá to, že dům je prázdný. Podle počtu kol, popelnic a celkového stavu nemovitosti soudí, že tady bydlí studenti. Jako jeden z posledních zůstal dům v původním stavu. Před třiceti lety byly tyhle baráky na odpis. Nikdo je nechtěl: jsou příliš velké a náročné na údržbu. Ve většině z nich vzniklo několik samostatných garsonek nebo je levně skoupily firmy či univerzity. Ale to už dávno neplatí. Teď se pomalu mění zpátky v rodinné domy, jak to zamýšleli jejich viktoriánští stavitelé, dost velké a prostorné i pro vícečlenné rodiny. Mark Sexton je jenom jeden z mnoha, kteří podlehli daleko rozšířenějšímu trendu.

Somerová naposledy zazvoní a už se chce otočit a odejít pryč, ale najednou se dveře konečně otevřou. Bude mu kolem dvaceti, zrzavé vlasy, škrábe se vzadu na krku a zívá. Vypadá, že zrovna vylezl z postele. V předsíni stojí řada prázdných lahví a čpí to tu zvětralým pivem. Kluk se na Somerovou podívá a protáhne obličej.

„A do hajzlu.“

Policistka se usměje. „Strážník Erica Somerová, policie Thames Valley.“

Mladík polkne. „Si ty starý páprdrové zase stěžovali na kravál, jo? Ale my jsme fakt nedělali takovej randál...“

„O to nejde, pane...“

„Danny. Danny Abrahams.“

„Dobře, Danny. Jde nám o dům ve vedlejší ulici. Číslo třicet tři. Znáte muže, který tam bydlí? Pan Harper.“

Kluk se znovu poškrábe za krkem. Pokožku má flekatou a zarudlou. „To je ten pošuk?“

„Tak znáte ho?“

Zavrtí hlavou. „Potlouká se kolem a něco si mumlá. Jednou nám dal čtyři pivka. Mně přijde v pohodě.“

Somerová vytáhne telefon a ukáže mu snímek té dívky. „A co tahle mladá žena — neviděl jste ji tady někdy?“

Kluk se podívá na displej. „Nemám zdání.“

„Jsou doma vaši spolubydlící?“

„Nevím jistě. Nikoho jsem neviděl. Možná seděj v knihovně. Zkouškový. Znáte to.“

Somerová schová mobil a podá mu vizitku. „Kdyby měl někdo z nich jakékoli informace o panu Harperovi, řekněte jim prosím, ať se mi ozvou.“

„Co proved? Začal se vobnažovat před místníma babkama?“

„Proč to říkáte?“

Kluk zrudne jako rajče. „To nic. Jenom jsem myslel...“

„Kdybyste jim laskavě mohl předat můj vzkaz.“

Somerová se otočí na podpatku a nechá ho stát na prahu a přemítat, co to mělo znamenat. Stav nevědomí trvá zhruba minutu a půl, než za sebou kluk zabouchne dveře a vytáhne telefon.

„A kurva,“ zakleje, když si přečte nejnovější zprávy. „Kurva, kurva, kurva.“

• • •

RYŠETŮVACÍ FORENZNÍ TÝM

Náčrt místa činu

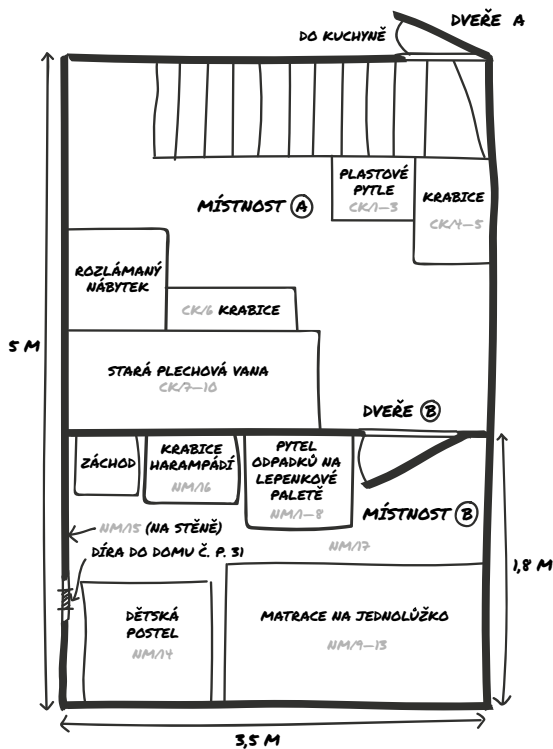
Adresa: Frampton Road 33, Oxford 2 Nákres není proveden v měřítku

Číslo případu: KE2308/17J

Vyšetřovatelé: Allan Challow, Nina Mukerjeeová, Clive Keating

Datum: 1. května 2017

Čas: 10:00

Podpis: Forenzní oddělení 1808 J. J. GETHINS

Datum: 1. května 2017

VYŠETŘOVACÍ FORENZNÍ TÝM

Náčrt místa činu

Adresa: Frampton Road 33, Oxford 2

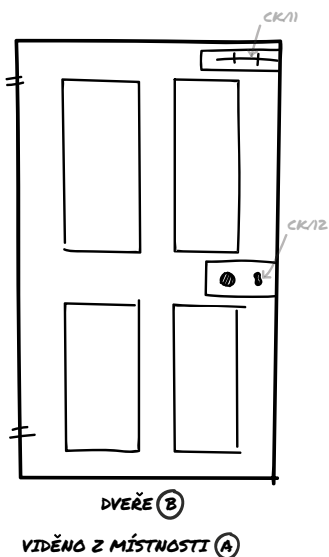
Nákres není proveden v měřítku

Číslo případu: KE2308/17J

Vyšetřovatelé: Allan Challow, Nina Mukerjeeová, Clive Keating

Datum: 1. května 2017

Čas: 10:00

Podpis: Forezní oddělení 1808 J. J. GETHINS

Datum: 1. května 2017

SEZNAM DŮKAZŮ / LEGENDA

- CK/1—3** Několik prázdných krabic zajištěných pro chemické sejmutí otisků prstů; nalezeny v plastových pytlích hned vedle schodiště do sklepa, místnost A.
- CK/4—5** Částečné otisky prstů získané z lepicí pásky na krabici nalezené hned vedle schodiště do sklepa, místnost A.
- CK/6** Otisky prstů získané z lepicí pásky na papírové krabici nalezené ve sklepě, místnost A.
- CK/7—10** Otisky prstů sejmuté z povrchů několika předmětů nalezených ve staré plechové vaně ve sklepě, místnost A.
- CK/11** Částečný otisk prstu sejmutý ze západky dveří B ve sklepě (exteriér, z místnosti A).
- CK/12** Částečné otisky prstů získané ze svazku klíčů v zámku dveří B ve sklepě (exteriér, do zámku zastrčené z místnosti A).
-
- NM/1—5** Několik prázdných krabic, jednorázových obalů od jídla a dalších plastových obalů zajištěných pro chemické sejmutí otisků prstů z pytle na odpadky ve sklepě, místnost B.
- NM/6—8** Otisky prstů sejmuté z plastových obalů nalezených v pytlí na odpadky ve sklepě, místnost B.
- NM/9** Tmavý polštář pokrytý bílými skvrnami (předběžný test pozitivní na sliny) ležící na matraci na jednolůžko ve sklepě, místnost B.
- NM/10** Šedé povlečení pokryté bílými skvrnami (předběžný test pozitivní na sperma a sliny) ležící na matraci na jednolůžko ve sklepě, místnost B.
- NM/11** Bílá deka pokrytá červenými skvrnami (předběžný test pozitivní na krev) ležící na matraci na jednolůžko ve sklepě, místnost B.
- NM/12—13** Dámské spodní prádlo pokryté bílými skvrnami (předběžný test pozitivní na sperma) ležící na matraci na jednolůžko ve sklepě, místnost B.
- NM/14** Kus lůžkoviny s malou červenou skvrnou (předběžný test pozitivní na krev) z dětské postele ve sklepě, místnost B.
- NM/15** Mokrý i suché stěry červených skvrn (předběžný test pozitivní na krev) z dělicí zdi ve sklepě, místnost B.
- NM/16** Krabice s rozmanitými předměty včetně několika starých knih ze sklepa, místnost B.
- NM/17** Kapesní svítilna s vybitými baterkami ze sklepa, místnost B.

• • •

Zrovna stojím v kantýně a kupuju si sendvič, když vtom za mnou přijde Baxter.

„Myslím, že něco mám,“ řekne. Sotva popadá dech. Manželka mu radí, aby chodil po schodech. Prý je to jediný pohyb, který během dne má.

„Jde o tu dívku?“

„Ne. O Harpera. S pohřešovanými jsem to vzdal, ale pak mě napadlo, že by stálo za pokus prohnat jeho jméno databázi.“

„A?“

„Žádný záznam, ani pokuta za rychlost. A jestli si na ulici sháněl prostitutky, nikdy ho přitom nechytily. Ale našel jsem zápis o dvou výjezdech do domu na Frampton Road třicet tři. První z roku 2002, druhý o dva roky později. Nebylo vzneseno žádné obvinění a poznámky jsou dost stručné, ale i tak z nich jasně vyplývá, že šlo o domáci násilí.“

„Kdo k nim vyjžděl?“

„Jim Nicholls. V obou případech.“

„Zjisti, jestli je možné ho kontaktovat. Pokud si dobře vzpomínám, odešel na penzi někam do Devonu. Na personálním by měli mít jeho adresu. Vyříd' mu, ať se mi ozve.“

• • •

Tvl, kamo, cet si zpravy? — ten chlap z ulice kousek vocad. Je to magor. Prej ze zamk a veznil ve sklepe nakou holku. Ted tu byli fizlove. Napadlo me, jestli jim to nemam rict

Ani hovno. To je to poslední, co potřebuju.
Proste drz hubu, jasny? Poznals tu holku?

Ne. Nikdy sem ji tu nevidel

Hlavne drz klapacku OK?

• • •

„Bill Harper? To už je hodně dávno.“

Russell Todd je čtvrtý Harperův bývalý kolega, kterému se Gislingham pokusil dovolat. Dosavadní bilance: mrtvý, mrtvý, zapomnětlivý. V tomhle pořadí. Zato Todd je nejen naživu a v dobré kondici, ale taky dost hovorný.

„Takže si na něho vzpomínáte?“ zeptá se Gislingham. Snaží se nepodlehnout falešné naději.

„To si pište. Znal jsem ho docela dobře, ale už to bude pár let. Proč vás zajímá?“

„Co mi o něm můžete říct?“

Na druhé straně je slyšet dlouhý výdech. „Nóóó,“ protáhne Todd, „nebyl to zrovna bourák. Myslím mezi akademiky. Ne že by si to sám přiznal, to je jasné. Zřejmě měl za to, že skončit v Birmáči je pod jeho úroveň, ale jeho žena byla tady někde z okolí, což asi rozhodlo. Koupi toho domu v Oxfordu jsem vždycky považoval za názornou ukázkou toho, že si nechtěl přiznat pravdu. Ale jinak byl Harper schopný a ve svém oboru se vyznal. Vlastně jednou napsal článek, který způsobil rozruch...“

„Myslíte tu věc s hrami na hrdiny?“

„Aha, tak už jste o něm slyšel? Mezi námi, on Harper se ocitl spíš ve správnou chvíli na správném místě,

jestli mi rozumíte. Myšlenka jako taková nebyla nijak mimořádná, ale Billa napadlo aplikovat známou teorii na hry na síti. Nebo jak se tomu vlastně říká. To bylo v roce devadesát sedm, kdy se internet teprve rozbíhal. A najednou z něho byl někdo.“

Poslední větu Todd pronesl výrazně uštěpačným tónem. Gislingham nemohl přeslechnout záblesk ryzí závidisti. Tihle akademici. Jeden druhému bez váhání vrazí kudlu do zad. Rád by věděl, kolik lidí by za „bouráka“ označilo Todda.

„Každopádně,“ pokračuje Todd, „po třiceti letech, kdy se lopotil v prachu akademické periferie, se náš starý dobrý Bill najednou ocitl přímo v září reflektorů. Stály o něho univerzity jako Stanford nebo MIT. Dokonce se spekulovalo i o Harvardu.“

„A co se stalo pak?“

Todd se zasměje. Není to příjemný smích. Gislinghamovi začíná lézt na nervy. „Bylo to úplně jako ze Shakespeara. Přesně v okamžiku svého největšího triumfu hrdina padne až na dno. Dům připravený k prodeji, všechno sbalené, a pak najednou — bác! Celé se to rozsypano jako domeček z karet. Bill ho neudržel tam, kde měl, jestli mi rozumíte.“

„Tuším, že ano,“ odvětlí Gislingham.

Todd se v tom zjevně vyžívá. „Zkrátka ho nebožáka načapali s brkem v kalamári. Chápete. Všechno se to samo sebou ututlalo, ale Američani byli na nohou. Když si ženatý chlap začne něco se studentkou, berou to tihle Yankeeové strašně vážně. V některých věcech jsou hrozně pruderní.“

„Zůstali jste v kontaktu?“

„Ne, ale slyšel jsem, že mu zemřela žena. Snad rakovina prsu. Ani nevím, jestli potom ještě někde pracoval. Jeho manželka měla celkem dost peněz, takže pokud nechtěl, nemusel.“

„A stalo se to jenom jednou? Nebo byl obtěžováním studentek pověstný?“

„Ale kdeže. To je právě to — vůbec se mu to nepodobalo. Ironií osudu bylo, že pokud chtělo vedení někoho exemplárně potrestat, mohlo zvolit mnohem známější nemrav, a to na obou stranách barikády. To víte, tenkrát to fungovalo jinak než teď, kdy vám za zadkem neustále stojí tým právníků.“

Staré dobré časy, kdy se mohlo obtěžovat podle libosti, co? Gislingham neslyšně utrousí: „Zmrde.“

„Podívejte,“ pokračuje Todd, „on Bill se totiž v těchto věcech vždycky prezentoval jako puritán. Chápete. Nakonec se ukázalo, že nikdy nevíte.“

„Ne,“ procedí Gislingham skrz zatnuté zuby. „To fakt nevíte.“

• • •

Americký časopis sociálních a kognitivních věd

Ročník 12, číslo 3, podzim 1998

Dračí doupě — nebo žalář? Internetové hry na hrdiny

William M. Harper, PhD

Birminghamská univerzita

Abstrakt

Tato studie zkoumá potenciál her na hrdiny o několika hráčích (RPG hry) v elektronické telekomunikační síti známé jako World Wide Web. Přestože má k této technologii přístup prozatím jen pár nadšenců, umožňuje World Wide Web vícero hráčům u počítače v reálném čase společně hrát konkrétní hru, a to napříč časovými pásmy a bez ohledu na zemi, v níž se nacházejí. Článek se zabývá kognitivními a psychosociálními důsledky „hraní na dálku“ včetně dopadu anonymizované počítačové „postavy“ na důvěru mezi hráči a vlivu na jejich rozhodovací procesy. Zkoumá také možné neurologické konsekvence dlouhotrvajícího vystavení násilnému „virtuálnímu“ světu, a to včetně vymizení empatie, růstu osobní agresivity a iluze všemohoucnosti jednotlivce.

• • •

Je krátce po čtvrté hodině odpoledne, Everettová stojí vedle sestřičky a dívá se přes sklo na chlapce. Rolety v pokoji jsou zatažené. Chlapeček sedí sám na zemi v dětské ohrádce uprostřed pokoje a zírá na hromadu hraček před sebou: kostky, letadlo, červený a zelený vláček. Tu a tam natáhne ruku a některé se dotkne. Tmavé vlasy mu splývají v dlouhých loknách — jako děvčátku. V pokoji je s ním i nějaká žena, usedla však na židli v nejvzdálenějším rohu.

„Pořád k sobě nechce nikoho pustit?“

Sestra zavrtí hlavou. Na uniformě má připevněnou cedulku s nápisem: ZDRAVOTNÍ SESTRA JENNY KINGSEYOVÁ. „Chudáček. Lékař ho prohlédl, udělali jsme mu

několik základních vyšetření, ale prozatím jsme je zredukovali na minimum. Nechceme ho rozrušovat víc, než je nezbytně nutné. Zvláště vzhledem k tomu, jak reagovala jeho matka.“

Sestra si všimne nevyřčené otázky v očích Everettové. „Jakmile jsme ho umyli, vzali jsme ho k ní, ale sotva ho uviděla, začala křičet. Strašně ječela. A pak chlapec úplně ztuhl a rozkřičel se taky. Nakonec jsme jí museli píchnout sedativa. Proto jsme ho přenesli zpátky sem. Takový stres neprospívá ani jednomu.“

„Řekl něco?“

„Ne. Zatím ani nevíme, jestli umí mluvit. Prostředí, ve kterém se nacházel... Co tam musel všechno vidět... Nebylo by divu, kdyby se jeho vývoj zpomalil.“

Everettová se znovu obrátí k chlapečkovi. Malý vzhledne a několik vteřin se na sebe dívají. Má tmavé oči a červené tvářičky. Potom se otočí, schoulí se v ohrádce do klubíčka a obličej si přikryje rukou.

„Tohle dělává často,“ poznamená sestra. „Možná je to tím, že si teprve zvyká na světlo, ale po tak dlouhém pobytu ve tmě může mít i trvale poškozený zrak. Až to půjde, vyšetříme ho, abychom měli jistotu. Proto jsme mu zatemnili pokoj.“

Everettová ho chvíli pozoruje. „Člověk by ho nejradši popadl do náručí a opakoval mu, že teď už bude všechno zase dobré.“

Jenny Kingsleyová si povzdechne. „Já vím. Je mi z toho smutno.“

• • •

V pět hodin odpoledne máme první poradou k případu. Když vstoupím do vyšetřovací místnosti, tým už je na místě a Quinn dává dohromady to málo, co zatím víme. Snímek domu, fotografie dívky, mapa ulice. Takhle banální úkol by měl obvykle na starosti Gislingham. Quinn mi chce zjevně ukázat, že dělá něco užitečného.

„Tak dobře, všichni poslouchejte,“ začne, „Everettová zůstala v nemocnici a čeká, až si bude moct promluvit s tou ženou. Nemáme tušení, jak dlouho to může trvat.“

„Takže vycházíme z předpokladu, že to dítě je Harperovo?“ ozve se jeden z konstáblů vzadu.

„Přesně tak,“ odpoví Quinn. „Taková je pracovní hypotéza.“

„A proč neuděláme testy DNA? Ty by jednoznačně prokázaly, jestli to děvče znásilnil.“

„To není tak jednoduché,“ vložím se do hovoru. „Ta dívka není ve stavu, aby nám dala svolení. Mluvil jsem se sociální správou a už se jejím případem zabývají. V mezitím zkoumáme postel ze sklepa. Když budeme mít štěstí, poskytnou nám výsledky všechno, co potřebujeme.“

Kývnu na Quinna.

„Přesně tak,“ pokračuje. „Rozhovory se sousedy na Frampton Road zatím nepřinesly nic zásadního. Harpera všichni znají, berou ho jako místního podivína, ale nikdo, s kým jsme mluvili, ho nepovažuje za nebezpečného. Jedna ze sousedek tvrdí, že má syna jménem John, ale víme, že to není pravda. Takže buď se ta stará paní mýlí...“

„Jenom ne další bláznivá stará bába,“ zamumlá kdosi. Někdo další se zasměje.

„...nebo existuje člověk jménem John, který Harpera často navštěvoval, ale není to jeho syn. Musíme zjistit, kdo to je, a najít ho, i kdybychom ho měli jenom vyloučit z podezřelých. A mějme na paměti, že i když tenhle ,John‘ Harpera navštěvoval, nemusel vědět, co se u něj ve sklepě děje. Nesmíme podlehnout unáhleným závěrům.“

„Jako ty s tím sociálním pracovníkem?“

Nepostřehnu, kdo to řekl, ale tentokrát se nikdo nesměje. Quinn sklopí zrak. Následuje rozpačité ticho, ale nemám chuť ho z toho tahat. Tentokrát ne. A ze všech přítomných přispěchá Quinnovi na pomoc — Gislingham. I když abych řekl pravdu, zdá se, že ti dva konečně zakopali válečnou sekeru. Když Quinna povýšili na seržanta, chvíli vedli zákopovou válku, ale otcovství jako by Gislinghama obměkčilo. Nebo utahalo. To znám.

„Kontaktoval jsem Birminghamskou univerzitu,“ promluví Gislingham, „a našel jsem jednoho Harperova bývalého kolegu. Jisté je, že na konci devadesátých let měl Harper poměr se studentkou. Víc nic. Pokud vím, žádné úchytky. Ještě čekám, až mi pošlou kompletní složku, z té se snad dozvíme víc. Ale existuje článek, který mu vyšel v devadesátém osmém, o hrách na hrdiny ve virtuální realitě. Píše se tam o tom, jak podobné hry můžou v lidech vyvolávat dojem, že násilí je v pořádku, protože není reálné. Jmenuje se to *Dračí doupě — nebo žalář?*, což je sakra nomen omen, to vám teda řeknu.“

„Co ten supermarket — už se s nimi někdo spojil?“

„Já,“ ozve se nějaký konstábl vzadu. „Promluvili jsme si s lidmi z donáškové služby, ale prý pro nás nic nemají. Pokaždé jenom vyložili nákup v chodbě. Harper podle nich není zrovna sdílný typ.“

„Takže s tím, co zatím máme,“ prohlásí Quinn, „musíme rozšířit obchůzky dům od domu a doufat, že si té dívky někdo všiml nebo že bude někdo ze sousedů vědět víc o tomhle Johnovi.“

Pak ustoupí stranou, ukáže na mapu, kterou připevnil na nástěnku, a začne mluvit o konkrétních ulicích, které bude třeba pokrýt jako první. Neposlouchám ho. Zírám na nástěnku. Teprve teď mi dochází něco, co mě mělo napadnout už před několika hodinami. Zvednu se a přejdu dopředu. Ostatní postupně utichají.

„Připomeňte mi, ve kterém čísle na Frampton Road Harper bydlí?“

„Třicet tři,“ odpoví Quinn a sraší čelo. „Proč?“

Vezmu do ruky tužku, zakroužkuju číslo třicet tři a od něj protáhnu čáru jihovýchodním směrem.

„Myslel jsem si to.“

Quinn se dál tváří nechápavě. „Co?“

„Harperův dům stojí přímo za Crescent Square. Přesněji řečeno za Crescent Square osmdesát jedna.“

Otočím se. Někteří zjevně netuší, kam tím mířím. Abych byl fér, zdaleka ne všichni z týmu tady v té době byli. Ale Gislingham ano — a vidím, že už mu to dochází.

„Počkat,“ řekne. „Není to tam, kde žila Hannah Gardinerová?“

Najednou se všem rozsvítí. Její jméno funguje jako rozbuška. Ze všech stran se hrnou otázky.

„Není to ta žena, co zmizela? Ta, kterou nikdy nenašli?“

„Kdy že se to stalo? Před dvěma lety?“

„A vy si myslíte, že by tam mohla být nějaká souvislost? No do prdele.“

Quinn se na mě tázavě podívá. „Může to být náhoda?“ pronese tiše.

Znovu pohlédnu na mapu, pak na fotografii té neznámé a vzpomenu si, jak nám na nástěnce úplně stejně visel snímek Hannah Gardinerové. Byla tam týdny, pak měsíce, až jsme ji jednoho dne sundali. Nebyla zase o tolik starší než nalezená dívka.

„Já na náhody nevěřím,“ odpovím.

• • •

Stanice: Mystery Central

Pořad: Největší nevyřešené případy

Epizoda: Zmizení Hannah Gardinerové

Premiéra: 9. prosince 2016

Panoramatický záběr Oxfordu, svítání, léto

Mluvený komentář

Už od *Inspektora Morse* považují televizní diváci na celém světě zasněné věže Oxfordu za dokonalé dějiště dokonalého zločinu. Jenomže všechny ty temné příběhy o vraždění na univerzitních kolejích jsou skutečnému životu v tomto překrásném, prosperujícím městě na hony vzdálené. Kriminalita je zde velice nízká a případy nevyřešených vražd byste spočítali na prstech jedné ruky.

Vše se ale změnilo v létě roku 2015. Místní policejní oddělení ochromila záhada stejně podivná jako ty, se kterými se potýkal inspektor Morse. Záhada, z níž se posléze stal jeden z nejznámějších neobjasněných případů v celé Británii.